

سرمایه‌داری و صنعت خانواده

شناسه خبر : ۱۲۵۳۷۹ سه شنبه ۱۴ آذر ۱۴۰۲ - ۰۹:۵۲

به نظر می‌رسد که امروزه در دنیا شاهد آخرین مرحله از توسعه و صنعتی شدن، یعنی تبدیل خانواده به صنعت هستیم. بر طبق دیدگاه سرمایه‌داری خارج کردن زنان ماهر و تحصیل کرده از بازار کار به بهانه فرزندآوری و مراقبت‌های اولیه از نوزاد اصلاً به صرفه نیست.

به گزارش موج خبر - دکتر زهرا میرزائی، پژوهشگر زنان و خانواده

در جامعه امروزی و افزایش نقش زنان در اقتصاد و مدیریت‌های کلان در جوامع همراه کردن منافع اقتصادی بنگاه‌های سرمایه‌داری با اصول خانواده و ارزش‌های والدگری کار مشکلی است، پس در عوض تصمیم گرفته شد تا خانواده، فرزندآوری و رابطه والدین و فرزندان در تربیت فرزند به نوعی صنعت تبدیل شده و کودکان چون در این میان منفعل

محسوب می‌شوند نتوانستند از حق خود دفاع کنند. همانطور که جنین‌های سقط شده نمی‌توانند از حق حیات خود دفاع کنند.

طبق الگوی نظام سرمایه‌داری پرورش کودک تغییر یافته و خود به نوعی اقتصاد تبدیل شد. وظیفه حمایت و رشد فرزندان که تا پیش از این به عهده والدین بود و فرزند را در محفل عشق و همبستگی رشد می‌داد به یکی از خدمات اقتصادی مدرن تبدیل شد. امروزه همانطور که نان را از بیرون می‌خریم و دیگران برایمان خانه می‌سازند؛ تربیت فرزندان نیز باید از خارج خانواده تامین کنیم. حتی مجبوریم برای خرید خدمات تربیتی کودکان شاغل باشیم تا طبق الگوی توسعه، خدمات مدرن و بهتری تهیه و فرزندان خوبی تربیت کنیم. گویا این روزها تربیت کودکان نیز به نوعی از سیستم تفاخر و تجمل تبدیل شده است که باید برای حفظ شأن خانواده تهیه شود.

اما آیا هدایت پرورش کودک به خارج از آغوش پدر و مادر درست است؟ آیا کودکان از آسیب رشد در محیط کسب و کار که منفعت تعیین کننده ارائه خدمات هستند در امانند؟ خیر پاسخ روانشناسان به این سوال منفی است. هر قدر که خدمات ارائه شده نوین و کامل و رنگارنگ باشد هیچ‌گاه جایگزین تعامل عاطفی پدر و مادر و طفل نخواهد شد. لازم نیست برای آشکار شدن این نتایج صبر کنیم. سال‌هاست که روانشناسان کودک و متخصصین تربیت از خطرات ناشی از دوری طولانی مدت کودکان از والدین هشدار می‌دهند. آماری که از این افراد خبره به دست می‌رسد کاملاً مغایر با آن چیزی است که توسط رسانه و منافع صنعت مهد کودک و مدارس مدرن ارائه می‌شود.

دکتر بورتن وایت سرپرست پروژه پیش دبستانی هاروارد پس از سال‌ها تجربه چنین بیان می‌کند که با تجربه سی سال تحقیق در مورد رشد کودکان هیچ جایگزینی برای مراقبت از نوزاد و نوپا توسط پدر و مادر وجود ندارد. مخصوصاً وقتی که قرار باشد فرزندانمان به جای رشد در محیط خانه و تعامل با دیگر اعضای خانواده، ساعت‌های طولانی در موسسات و مراکز نگهداری به سر برند.

البته شاید کمتر کسی باشد که با نگاه عاقلانه این موارد را رد کند که هیچ خدماتی توسط موسسات و پرستار و مربی نمی‌تواند جایگزین تعامل مستقیم بین پدر و مادر و طفل شود. امروزه نگاه اقتصادی به فرزندآوری موجب شده است تا والدین جوان صلاحیت خود را صرفاً در انتخاب لباس و اسباب بازی و برنامه‌های پرورش کودک ببینند. گاهی والدین تصور می‌کنند از توانمندی لازم برای قبول مسئولیت تربیت فرزندان خود برخوردار نیستند و باید برای انجام این مسئولیت از نهادهای دیگری کمک گیرند و در انبوه تبلیغات به دنبال بهترین غریبه برای تربیت و مراقبت از فرزندان خود باشند. درحالیکه با این کار ابتدا فرزندان و بعد خود را از تجربیات شیرین والدگری محروم می‌کنند.

انتهای پیام/

انتهای پیام/